

Ποιά γροσθή τήν καλεῖ, ποιά δουλειά,
Καί 'ς τὰ μάτια της ὕπνος δὲν πέφτει,
Καί χτενίζει ἔμπροστὰ 'ς τὸν καθρέφτη
Τὰ ξανθὰ μακρὰ της μαλλιά;

"Ἄς κοιμῶσθ' ὄλοι σεῖς μεθυσμένοι
'Σ τῶν ὄνειρων ἐπάνω τὰ στήθια·
Ἡ καρδιὰ π' ἀγαπάει προσμένει
Πεῖο γλυκεῖα κι' ἀπ' τὰ ὄνειρ' ἀλήθεια!
"Ὅπου χτενίζ' ἡ Ἀγάπη φωλιά,
Τῆ φωλιά του ὁ Ὑπνος δὲ σταίνει.
Κι' ὄλοένα ξεπλέκει τὸ χτένι
Τὰ ξανθὰ μακρὰ της μαλλιά.

Καρτεράει τὸν καλὸ της νὰ φύγη,
Καί 'σὰ νύφη στολιζεται τώρα.
'Σ τὸ παράθυρο τρέχει, τ' ἀνοίγει,
Σκύβει.. αὐτιάζεται.. ἤρθεν ἡ ὥρα!
Κ' ἡ μισόγυμνη ἀκόμ' ἀγκαλιὰ
Μέσ' 'ς τὰ σκότη ἐν ἀχνόφεγγο φέρνει,
Κ' ἡ νυχτιά γιὰ κομῆτῃ τὰ πέρνει
Τὰ ξανθὰ μακρὰ της μαλλιά.

'Ἄλλ' ἡ μοῖρ, ἀντὶ γάμου στεφάνι
'Ἄλλα γράφει γι' αὐτὴ κι' ἄλλα ὀρίζει.
Νά! 'ς τὸ δρόμο ἕνας ἴσκιος ἐφάνη.
'Σ τῆ στιγμὴ μὲ ἀστραπὴ λαμπυρῖζει
Καί γροικιέττι κακὴ πιστολιά·
Πέφτ' ἡ νιὰ 'σὰν τρυγὸνα καὶ σβύνει
Καί τὸ αἶμά της λάμπει ρουμπίνι
Στὰ ξανθὰ μακρὰ της μαλλιά.

Σεῖς ποῦ τρώει τοῦ ἔρωτος φλόγα
Στῆς Μηλίτσας τὸ λείψανο σκύφτε!
Κλαῖγε, Ἀγάπη, Ἐμμορφία, μυρολόγα.
"Ω μητέρας, τὸ πρόσωπο κρύφτε
Καί μητέρας μὴ λέγεσθε πλιά...
Καί, 'σὰν θήκη χρυσοῦ τὸ πετράδι,
Σεῖς φυλάχτε τὴν μέσ' 'ς τὸ σκοτάδι,
"Ω ξανθὰ μακρὰ της μαλλιά!

Μέσ' 'ς τῆ χώρα καθένας τὸ ξέρει
Τὸ φονιά ποῖός τὸν ἔχει ἀρματώσει,
Γιὰ νὰ σβύση τοῦ Φώτου τὸ ταῖρι,
Γιὰ νὰ πάρη τοῦ Φώτου τὴ γνώσι.
Τῆς φυτεύουν 'ς τὸν τάφο μιλιά,
Καί τῆς βγάζουν τραγοῦδι ποῦ λέει
Τὸ φρικτὸ σκοτοῦδὸ της καὶ κλαίει
Τὰ ξανθὰ μακρὰ της μαλλιά.

Τὸ τραγοῦδι πληρῶνει τὸ κρῖμα.
Μέρα νύχτα 'ς τῆ χώρα σκορπιέται,
Λές κ' ἡ ἴδια πῶς βγαίνει ἀπ' τὸ μνημα
Καί τὸ λέει καὶ κλαίει καὶ χτυπιέται!
Τ' ἀγροικῶ καὶ ἡ μητέρα.. θηλειὰ
'Σ τὸ λαιμὸ της τριγύρω τυλίγουν,
Φεῖδια γίνοντ' ὠμέ! καὶ τὴν πνίγουν
Τὰ ξανθὰ μακρὰ της μαλλιά.

Ροδοσύνεφο ἡ Δόξα καὶ σβύνει,
Καί μακραίνετ' ἡ Ἀγάπη σὰν κρῖνο..
Τώρα ἡ κόρη ξεχνιέται κ' ἐκεῖνη,
Τὸ τραγοῦδι σωμαίνει κ' ἐκεῖ ο.
Τῆ γλυκεῖα τοῦ σπιτιοῦ σιγαλιὰ
Μὲ τὸν ἦχό του τώρα ξαφνίζει
Κάπου κάπου ἡ νιὰ ποῦ χτενίζει
Τὰ ξανθὰ μακρὰ της μαλλιά.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΑΓΝΩΣΤΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Περιεργότατον βιβλίον, φέρον ἐπιγραφὴν «Ὁ κόφινος τοῦ ῥακοςυλλέκτου», ἐκδοθὲν ἐν Παρισίοις, περιγράφει λεπτομερῶς πάντα τὰ ἐπαγγέλματα ἐκεῖνα, δι' ὧν περισυλλέγεται ἐν ταῖς ὁδοῖς τῶν Παρισίων πᾶν ὅ,τι ὡς ἄχρηστον θεωρούμενον ἐκ τῆς φθορᾶς ἀπορρίπτεται, καὶ χρησιμοποιεῖται διὰ τῆς βιομηχανίας ἀποβαίνει πηροῦ πορισμοῦ βίου, ἔστιν ὅτε δὲ καὶ πλουτισμοῦ εἰς τοὺς μετερχομένους αὐτά. Ἐν τῷ βιβλίῳ τοῦτω εὐρίσκομεν τὰς ἐπομένους πληροφορίας περὶ τῶν μετερχομένων τὸ ἐπάγγελμα τῆς περισυλλογῆς τῶν ἀπομεινარიῶν τῶν σιγάρων.

"Ἴδιον τύπον ἀποτελεῖ ὁ συλλέκτης τῶν ἀπομεινარიῶν τῶν σιγάρων. Εἶνε καὶ οὗτος ἐκ τῶν ἐπαγγελματιῶν ἐκεῖνων, οὔτινες ἐργάζονται εἰς ὠρισμένας μόνον ὥρας. Καθ' ἣν ὥραν τὰ καφενεῖα ἄρχονται πληρούμενα κόσμου, λαμβάνει τὸν πῖλον καὶ τὴν ράβδον του, μεταβαίνει εἰς τὸ βουλεβάρτον καὶ ἀρχίζει τὸν τακτικόν του περίπατον. Ἴδου αὐτὸς βαίνων ἡρέμα κατὰ μῆκος τοῦ λιθοστρώτου. Ἐχει τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους κατὰ γῆς, καὶ μόλις παρατηρήσῃ τὸ λείψανον σιγάρου ἢ πούρου διατρυπᾶ αὐτὸ διὰ τῆς σιδηρᾶς αἰχμῆς, ἥτις εἶνε εἰς τὸ ἄκρον τῆς ράβδου του, καὶ ἀνασύρων αὐτὸ ἐμβάλλει εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ ἐνδύματός του. Ὁ παρατηρῶν αὐτὸν οἰκτερεῖ τὴν τύχην του, ὁ δὲ μικρὸς ὑπάλληλος ὅστις τὸν βλέπει ἀναλαμβάνοντα τὸ σιγάρον, ὅπερ ρίπτει ἀφοῦ τὸ ἐκάπνισεν ἕως τέλους, λέγει καθ' ἑαυτὸν «Ἴδου εἰς ἄνθρωπος πολὺ δυστυχῆς!» Πλάνη, πλάνη μεγάλη! Ὁ συλλέκτης τῶν ἀπομεινარიῶν δὲν θὰ ἀντήλλασε τὴν θέσιν του πρὸς τὴν καλλιτέραν θέσιν ἐπάρχου. Διότι ἐὰν γνωρίζῃ καλῶς τὴν ἐργασίαν του, εἰμπορεῖ νὰ ζήσῃ ἐξ αὐτῆς, καὶ νὰ ζήσῃ ἀνέτως. Ἡθέλησα νὰ πληροφορηθῶ ἀσφαλῶς τί εἰμπορεῖ νὰ κερδήσῃ εἰς συλλέκτης τῶν ἀπομεινარიῶν τῶν σιγάρων, καὶ παρηκολούθησα πολλὰκις αὐτοὺς εἰς τὴν ἐξάσκησιν τοῦ ἔργου των. Ἐβεβαιώθην λοιπὸν ἐξ αὐτοψίας ὅτι εἰς τοιοῦτος ἐπαγγελματίας κаторθου εὐκόλως νὰ συλλέξῃ, ἀπὸ τῆς τετάρτης μέχρι τῆς ἐβδόμης ὥρας τῆς ἐσπέρας, καπνὸν τοιούτων σιγάρων ἀξίας 3 φράγκων. Ἐν τῷ σιδηροδρομικῷ σταθμῷ Saint Lazare ἡ μεγάλη αἴθουσα ἐν ἣ παραμένουσιν οἱ ἐπιβάται μέχρι τῆς ἀφίξεως τῆς ἀμαξοστοιχίας, παρέχει, ὅταν σαρώνηται, καπνὸν ἀξίας 6 φράγκων, αἱ δὲ αἰθουσαι τῶν μεγάλων ὠδικῶν καφενειῶν 6-7 φράγκων. Εἰς τὰ προαύλια τῶν μεγάλων ἐκκλησιῶν, κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν τελετῶν ἐπισήμων γάμων ἢ κηδειῶν, ὁ συλλέκτης τῶν ἀπομεινარიῶν τῶν σιγάρων κερδίζει πάντοτε τὸ δίφραγμα

κόν του, όταν δὲ εἶνε ἱκανός, θὰ κερδίσῃ ἐν ἄλλο διφραγκόν συλλέγων τὰ ριπτόμενα σιγάρα εἰς τὴν ἐξωτερικὴν κλίμακα τοῦ Μελοδράματος, κατὰ τὸ μεταξὺ τῆς δευτέρας καὶ τρίτης πράξεως διάλειμμα.

Περαιτώσας οὕτω τὴν συγκομιδὴν του ὁ συλλέκτης ἄρχεται λαμβάνων πρῶτον τὴν μερίδα του ἐξ αὐτῆς. Ἐκλέγει δηλαδὴ καὶ πληροῖ τὴν πιπαρ του ἀπὸ καπνὸν τῆς ἀρεσκείας του· τὸ δὲ ὑπόλοιπον ἐτοιμάζει πρὸς πώλησιν. Ἐκτυλίσσει τὰ σιγάρα καὶ ἀποξηραίνει τὸν καπνὸν εἰς τὸν ἥλιον. Κατόπιν ἀναμιγνύει αὐτόν, καὶ περικλείει εἰς μικρὰ πακέτα, τὰ ὅποια πωλεῖ πρὸς 10 λεπτά ἕκαστον, ἂν καὶ κατὰ τὸ βάρος αὐτῶν θὰ εἶχον ἀξίαν 30 λεπτῶν ἕκαστον περιπου.

Οἱ ἐπαγγελματίαι οὗτοι εὐρίσκοντο ἄλλοτε εἰς διηνεκῆ πάλιν πρὸς τοὺς ὑπηρετάς τῶν καφενειῶν, οἵτινες ἐζήτουν νὰ ἐμποδίζωσιν αὐτοὺς τοῦ νὰ συλλέγωσιν τὰ σιγάρα, ἐπὶ τῶν πρῶτων καφενειῶν λιθοστρώτων. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τί, νομίζετε, ἐσοφίσθησαν; Ἀντὶ αἰχμῆς εἰς τὸ ἄκρον τῆς βάρβδου ἔθεσαν τρία μικρὰ κάρφια ὑπὸ τὴν πτέρναν τοῦ ὑποδήματός των. Ἄ! Δὲν θέλετε νὰ μάς ἀφήσετε νὰ συνάξωμεν τὰ ἐλεεινὰ αὐτὰ ἀποσίγαρα. Λοιπὸν, ἡμεῖς τὰ καταπατοῦμεν εἰς τὸ πείσμά σας καὶ ἡ δουλειά μας γίνεται.

Ἄλλὰ καὶ ἡ ὑπηρεσία τοῦ μονοπωλείου τοῦ καπνοῦ ἠθέλησε νὰ ἐμποδίσῃ τὴν πώλησιν τοῦ τοιοῦτου καπνοῦ. Οὐδὲν ὅμως κατώρθωσε καὶ αὐτὴ. Διότι οἱ ἀγορασταὶ τοῦ καπνοῦ εἰσὶν ἀπόκληροι τῆς τύχης, ἀνέστιοι, ἀλῆται ἢ κατάδικοι ἀπολυθέντες τῶν φυλακῶν, οἵτινες ἀδύνατον ἦτο νὰ πληρώσωσι τὸ ἐπιβαλλόμενον αὐτοῖς πρόστιμον.

Σήμερον οἱ συλλέκται τῶν σιγάρων ἀσκοῦσι τὸ ἔργον των ἐν μέσῃ ἡμέρᾳ. Πωλοῦσι δὲ τὸν συλλεγόμενον καπνὸν τὴν μὲν ἡμέραν εἰς τὴν πλατεῖαν Maubert, τὴν ἐσπέραν δὲ εἰς τὰ καταγῶγια τῶν ἀποκέντρων συνοικιῶν.

ΜΥΘΟΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΣ

Βασιλεὺς τῆς Περσίας γηράσας ὑπὲρ τὸ δέον ἐγένετο λίαν δύστροπος, ἰδίως δὲ ἐξωργίζετο κατὰ τοῦ πρώτου αὐτοῦ μάντεως, οὕτινος αἰ προφητεῖαι καὶ αἰ προρρήσεις πάντοτε ἐξεπληροῦντο ὅσῳ παράδοξοι ἐνίοτε καὶ ἂν ἦσαν. Ἐνεκα τούτου πολλάκις ἐπεχείρησε νὰ ματαιώσῃ καὶ ἐμπαίξῃ τὰς προρρήσεις τοῦ μάντεως, ὁ σοφὸς ὅμως οὗτος οἰωνοσκόπος ἐδικαιούτο πάντοτε ἐκ τῶν γεγονότων. Τοῦτο κατέτρωγε τὴν καρδίαν τοῦ γέροντος βασιλέως, διὸ καὶ ἐσκέ-

πτετο καθ' ἐκάστην νὰ εὕρῃ μέσον, δι' οὗ ν' ἀποδείξῃ τὸν μάντιν λανθανόμενον. Ἡμέραν τινὰ λοιπὸν προσκαλεῖ αὐτὸν ἐνώπιον τοῦ θρόνου. Πέριξ αὐτοῦ ἦσαν οἱ μεγιστάνες τοῦ κράτους, πλησίον δ' αὐτοῦ γυνὴ ἀπαρμιλλοῦ καλλονῆς.

— Ἰδοῦ, μάντι, λέγει εἰς τὸν οἰωνοσκόπον, τὴν αἰχμάλωτον ταύτην ἐξέλεξα ὡς σύζυγόν μου. Τὴν ἀγαπῶ ἐμμανῶς, διότι ὠραιότεραν γυναῖκα δὲν εἶδον μέχρι τοῦδε καθ' ὅλην μου τὴν ζωὴν. Τώρα εἰπέ μοι πόσον χρόνον θὰ ζήσῃ καὶ ἀπὸ ποῖαν ἀσθενεῖαν θ' ἀποθάνῃ;

Ὁ σοφὸς μάντις προσεκίνησεν ἑδαφιαίως τὸν βασιλέα, εἶτα δὲ λαβὼν τὴν κατάλευκον χεῖρα τῆς ὠραίας αἰχμαλώτου θεώρει τὰς ἐπ' αὐτῆς γραμμὰς ἐπὶ μακρὸν χρόνον. Τέλος δὲ

— Ὡ βασιλίσσα, εἶπε, θ' ἀποθάνῃς ἐξ ἀσθενείας τοῦ γήρατος.

Ὁ βασιλεὺς ἀκούσας ταῦτα ἐγέλασε μεγαλοφώνως καὶ ἐξαγαγὼν μάχαιραν ἐπληξεν εἰς τὴν καρδίαν τὴν αἰχμάλωτον, ἧτις ἔπεσε κατὰ γῆς.

— Τώρα ὅμως ἐψεύσθης, σοφὸ μάντι καὶ οἰωνοσκόπε. Εἶνε τοῦτο θάνατος ἐξ ἀσθενείας τοῦ γήρατος;

Ὁ σοφὸς ὅμως προσεκίνησε πάλιν ἑδαφιαίως καὶ εἶπε·

— Οὐδέποτε, ὦ βασιλεῦ, ἀπατώσι τὰ σημεῖα τῶν θεῶν. Ἡ γυνὴ αὕτη ἀπέθανεν ἐξ ἀσθενείας τοῦ γήρατος... ἐκ τῆς ἰδικῆς σου ἀσθενείας τοῦ γήρατος,

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Οἱ συνήθεις ἀνθρωποι εἶνε τὰ μηδενικά τὰ προστιθέμενα εἰς τὰς μονάδας τῶν μεγάλων ἀνδρῶν.

Δὲν εἶνε ποσῶς βλάξ ὁ γνωρίζων νὰ κρύπτῃ τὴν βλακίαν του.

Οὐδὲν ὑπάρχει ἐρριζωμένον βαθύτερον τῆς ἐπιπολαιότητος ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ.

Ἡ κεφαλή, φαίνεται, εἶνε ὅλως διόλου ἐπουσιῶδες πρᾶγμα εἰς τὸν ἀνθρωπον· διότι ἐνῶ οἱ ἔχοντες καλὸν στόμαχον ἢ κακοὺς πνεύμονας θνήσκουσι πρόωρος, πλῆθος «κακῶν κεφαλῶν» φθάνουσιν εἰς βαθὺ γῆρας.

Ὅ,τι δὲν δύνασαι νὰ μεταβάλῃς ἄφες ὡς ἔχει καὶ προσαρμόσθητι πρὸς αὐτὸ σκεπτόμενος ὅτι οὕτω πρέπει νὰ ἔχῃ. Οὐδὲν ἀνοητότερον τοῦ νὰ ἐπιθυμῶσιν οἱ ἀνθρωποι πράγματα ἀνέφικτα. Συχνὰ ἀκούωμεν ἐν καιρῷ βροχῶν ἢ ἀνέμων «Ἄχ, καὶ νὰ ἦτον ὠραῖος καιρὸς!» Ναί, τὸν